

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Ludas László ügyvéd (7500 Nagyatád, Hunyadi u. 2.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Dr. Endl Mátyás Gergely ügyvéd (1054 Budapest, Tüköry utca 3.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2008. október 29. napján kelt 2.G.40.055/2007/42. számú ítélete ellen az alperes részéről 44. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest terhelő tőkemarasztalás összegét 8.295.122,- (nyolcmillió-kettőszázkilencvenötezer-egyszázhuszonkettő) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy ezen összegből az alperes kamatfizetési kötelezettsége 2.585.840,- (kettőmillió-ötszáznyolcvanötezer-nyolcszáznegyven) forint után 2006. augusztus 12. napjától, 3.537.502 (hárommillió-ötszázharminchétezer-ötszázkettő) forint után 2007. március 6. napjától, 2.171.780,- (kettőmillió-egyszázhetvenegyezer-hétszáznyolcvan) forint után pedig 2006. november 20. napjától kezdődően áll fenn az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott mértékben.

A kereset ezt meghaladó részét elutasítja.

Az alperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 412.000,- (négy száz tizenkettő ezer) forintra leszállítja.

Az alperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 497.707,- (négy száz kilencven hétezer-hétszáz hét) forintra leszállítja, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására 219.761,- (kettő száz tizenkilencezer-hétszáz hatvanegy) forint le nem rótt elsőfokú illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 106.560,- (egyszáz hatezer-ötszáz hatvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes keresetében az alperest 11.957.814,- Ft és ennek kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét arra alapította, hogy az alperes a részére leszállított 851 köbméter mennyiségű beton ellenértékét tartalmazó a 01230. számú, 18.585.840,- Ft összegű számlából nem fizetett meg 2.585.840,- Ft, a felek közt létrejött vállalkozási szerződés teljesítése után kiállított 01402 számú, 11.863.489,- Ft összegű végszámlából nem fizetett meg 4.563.489,- Ft, valamint nem fizette ki a pótmunkaként elvégzett átemelő csigaakna készítés, a gáztartály-alapozás és térbetonozás 4.808.485,- Ft összegű vállalkozói díjáról kiállított 01469 számú számlát.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetének teljes egészében helyt adott, és az alperest 11.957.814,- Ft megfizetésére kötelezte, a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját az egyes számlákból meg nem fizetett tőkeösszegek után az adott számlában feltüntetett teljesítési határidőre tekintettel határozta meg. Azt állapította meg, hogy a felek közti vállalkozási szerződés - átalánydíjként meghatározott - vállalkozói díja bruttó 17.863.480,- Ft volt, tárgya pedig kazánház-alapozás és a támfal-készítés. E szerződésnek az átemelő csigaakna elkészítése nem volt tárgya, ezt a munkát, valamint az egyéb kiszámlázott pótmunkát az alperes részben szóban, részben az építési naplóban írásban rendelte meg, és bár a felek e munkák díjában nem állapodtak meg, az arányos piaci árat kölcsönösen elfogadták, ezért az alperes a pótmunkák díjaként a kibocsátott számla szerinti díj megfizetésére köteles. Megállapította, hogy a felperes a 01230. számú számlában feltüntetett betonmennyiséget leszállította, e tényt igazolják a becsatolt szállítólevelek, és e tényt támasztja alá az igazságügyi szakértő véleménye is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének részbeni elutasítását kérte. Pontosított fellebbezési kérelmében is sérelmezte, hogy elsőfokú bíróság a kialakított vállalkozói díj összegét 17.863.488,- ban határozta meg, és bár a fellebbezésben a támfal-készítés díját 4.112.324,- Ft összegben elfogadta, állította, a felperes eredeti, 2006 május 26-án készült, 6.234.028,- Ft (egy kazánházra eső) árajánlatát kapta meg, ezt az árajánlatot fogadta el azzal, hogy az elvégzendő munkák körének csökkenése folytán az ajánlatban szereplő díj bruttó 554.300 forinttal csökkent. Ezt az alperes is elfogadta, ezért a kialakított, átalánydíjként meghatározott vállalkozói díj - egy kazánház-alapozás és kisebb alapok tekintetében - 5.679.728 forint volt, ennek kétszereséből, valamint a támfal-építés díjából tevődik össze a teljes vállalkozói díj, amely így összesen az alperes álláspontja szerint 15.471.780 forint volt. A pótmunkák közül a térbetonozás és gáztartály-alapozási munkák megrendelését, és e munkák szerződésszerű elvégzését nem vitatta, sérelmezte azonban az e munkákhoz felhasznált beton költségvetésben feltüntetett egységárát, és azt a felperes által

korábban leszállított betonnál alkalmazott 18.200,-Ft/ köbméter árral kérte elszámolni, egyebekben a pótmunka számlában foglaltakat e munkák tekintetében nem vitatta. Továbbra is elutasítani kérte az átemelő csigaakna elkészítése, mint pótmunka díja iránti felperesi keresetet, állította, hogy az átemelő csigaaknát a támfalal együtt, a támfal elkészítésére adott árajánlatban meghatározott díjért kellett a felperesnek elvégeznie.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az elsőfokú eljárás iratai, valamint W. L. igazságügyi szakértő másodfokú eljárásban beszerzett kiegészítő szakvéleménye alapján az alábbiakkal egészíti ki:

2006 tavaszától kezdődően a felperes az alperes megrendelésére a T.-F. Kft S.-i telephelyén létesülő felépítmények betonozásához betont szállított. A felek között a leszállított beton mennyisége tekintetében a 2006. július 31-i szállításáig vita nem volt, az alperes a kibocsátott számlákat kifizette. 2006. július 31-től 2006. augusztus 4-ig a becsatolt, alperes által aláírt szállítólevelek tanúsága szerint a felperes az alperesi telephelyre összesen 860 köbméter C20-24. KK cikkszámú betont szállított le, mely betonmennyiségből 851 köbmétert a 01230. számú, 9 köbmétert a 01231. számú számlában számlázott le. 2006. augusztus 18-án 333 köbméter, 2006. augusztus 24-én pedig további 665 köbméter C20-24. KK cikkszámú beton szállítására került sor. A 665 valamint 333 köbméter beton ellenértékéről kiállított 01251. és 01272, valamint a 9 köbméter beton ellenértékéről kiállított 01231. számú számlákat az alperes kifizette, a leszámlázott betonmennyiség leszállítását nem vitatta. Az alperes a felperesi betonszállításoknál jelen volt, a leszállított beton mennyiségét folyamatosan mérte, ellenőrizte. 2006. július 31. és 2006. augusztus 4-e között a felperes összesen 1858 köbméter C20-24 KK betont szállított le, e betont az alperessel jogviszonyban álló vállalkozók a T.-F. Kft telephelyén készült 9410 négyzetméter területű tér beton elkészítéséhez használták fel, 9410 négyzetméter nagyságú betonfelület elkészítéséhez - 16 próbafúrás során mért vastagsági adatokra figyelemmel - 1882-2008 köbméter beton felhasználása valószínűsíthető.

A betonszállítások közben merült fel az az igény, hogy a felperes az építési munkákban is vegyen részt. Az alperes árajánlatot kért a felperestől a T.-F. Kft telephelyén megvalósítandó egy kazánház és hozzákapcsolódó kisebb alapok elkészítésére, valamint támfalkészítésre. A támfal-készítésre a felperes bruttó 4.112.324,- Ft összegű árajánlatot adott, melyet az alperes elfogadott. A támfal-készítés körében elvégzendő munka volt az átemelő csigaakna elkészítése is, az átemelő csigaakna a támfalhoz fizikailag kapcsolódik oly módon, hogy a támfal elkészítésekor az átemelő csigaakna helyét ki kell hagyni. Az árajánlat elkészítését megelőzően az alperes a felperes részére a támfalról és az átemelő csigaaknáról egy-egy rajzot küldött, a rajzokat az alperesi ügyvezető készítette. Az átemelő

csigaaknát a felperes elkészítette, a kivitelezés folyamán e munka tekintetében külön díj iránti igénnyel nem lépett fel, a 2007. február 26.-án kibocsátott, 01469 számú számlában azonban pótmunkaként leszámlázta, mellékelve hozzá egy 2006. november 10.-én készült, 522.482 forint összegű árajánlatot.

A felperes a kazánház és a kisebb alapok elkészítésére „kazánház és alapozási munkák„ megnevezéssel, 2006. május 26-i dátummal készített bruttó 6.234.028,- Ft összegű árajánlatot, melyet 2006. május 29-én faxon az alperesnek megküldött. A kézhez vett árajánlatot az alperes átnézte, és a költségvetés 30-as tétele alatt feltüntetett fémszerkezetű szellőzőzsálas térelhatároló 554.300,- Ft anyag költségét a bruttó 6.234.028,- Ft összegű ajánlott vállalkozói díjból levonta. A felperes elfogadta, hogy a 30 sorszám alatti tétel a költségvetésből kimarad, és a vállalkozói díj 554.300,- Ft-tal csökken. A felperes a munkavégzés során észlelte azt, hogy az általa készített költségvetésből a toronyalapozások kimaradtak, ezért újabb árajánlatot készített, melyben az ajánlott vállalkozói díj bruttó összegét 6.875.582 forintra módosította.

A felperes - az építési napló tanúsága szerint - 2006. június 6-án kezdte meg vállalkozási szerződés teljesítését, 2006. július 31-e és 2006. augusztus 4-e között egy alkalommal, 2006. július 31.-én használt fel C20-16 KK. cikkszámú betont, augusztus 18-án, és augusztus 22-én nem végzett betonozási munkát.

Az építési naplóban 2006. szeptember 1-jei dátummal pótmunkaként az alperes a gáztartály-alapozást és térbetonozást rendelte meg, a felek szóban abban állapodtak meg, hogy a pótmunkának nevezett munkák díját a korábban alkalmazott egységárak alapján számolják el. A felek között korábban alkalmazott egységár a beton tekintetében 18.200,- Ft/köbméter volt.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével maradéktalanul nem ért egyet, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - fellebbezett részében - részben megváltoztatta és a tőkemarasztalás összegét - az alábbi indokokra figyelemmel - 8.295.122,- Ft-ra leszállította.

A peres felek közt beton szállítására a Ptk. 379.§ (1) bekezdése szerinti szállítási szerződés jött létre, mely alapján a felperes a megrendelt beton leszállítására, az alperes pedig díj fizetésére volt köteles. A Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes által vitatott, 01230 számú számlában leszámlázott 851 köbméter betont leszállította. Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének eleget tett, mert e betonmennyiség leszállítását, telephelyre érkezését a becsatolt szállítólevelekkel igazolta. Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a szállítóleveleket nem írta alá, hogy az aláíró személyeket nem ismeri. A kiegészített tényállás szerint az alperes a kivitelezés helyszínén mindvégig jelen volt, a felperes által szállított beton mennyiséget mérte, ellenőrizte. E tényt igazolja P. R. alperesi ügyvezető perbeli előadása („mértük a betont”). A

betonszállítást felügyelő alperesnek a szállítólevelek aláírását, vagy annak hiányát észlelnie kellett, a szállítólevelet aláírók személye ellen azonban kifogást nem emelt, holott erre kellő ideje, és alkalma volt, a vitatott számla szerinti mennyiség szállítása ugyanis 5 napig zajlott, 4 napig valamennyi szállítólevelet egy N. nevű személy írta alá, augusztus 3-án két szállítólevelet ugyanez a személy, 6 szállítólevelet pedig egy „T” betűvel kezdődő nevű személy írt alá. Ilyen körülmények között a beton szállítmányok szállítóleveleit, aláíró személyt - a Ptk.216.§ /1/ bekezdésére és a Ptk. 222.§-ára figyelemmel - az alperes Ptk.219.§ (1) bekezdése szerinti képviselőjének kell tekinteni, akinek átvételt elismerő nyilatkozata a Ptk.219.§ (2) bekezdése alapján az alperest kötelezi.

Az alperes szakértői bizonyítást kezdeményezett arra nézve, hogy az adott mennyiségű beton a telephelyen elkészült térbetonozáshoz felhasználásra nem kerülhetett, azonban az elsőfokú eljárásban beszerzett, a másodfokú eljárásban kiegészített szakértői vélemény nem az alperesi álláspontot, hanem a felperesi kereset alaposságát támasztotta alá. Mivel a felperes által leszállított, leszámlázott teljes betonmennyiséget - nem vitásan - térbetonozáshoz használták fel, szükségtelen volt a perben annak vizsgálata, hogy a felperes a saját, vállalkozási szerződés alapján végzett munkáihoz mennyi betont használt vagy használhatott fel, ezért a másodfokú bíróság a szakértői vélemény erről szóló részeit figyelmen kívül hagyta. A szakértő az elsőfokú eljárás során készített szakvéleményében a más vállalkozó által végzett térbetonozáshoz felhasznált beton mennyiségét becsléssel mintegy 1800 köbméterre tette, a másodfokú eljárás során - próbafúrások eredményeként - az indokoltan felhasználható beton mennyiségét maximálisan 2008 köbméterben határozta meg, melyből levonva a felperes által végzett térbetonozáshoz előírányzott 88 köbméter beton mennyiségét (ha a pótmunkaként végzett térbetonozás is a 9410 négyzetméteren belülre esik) a maximálisan indokolható betonmennyiség 1920 köbméter, mely meghaladja a felperes perbeli igényét. A további mérés és szakértői bizonyítás a szakértő nyilatkozatára is figyelemmel szükségtelen volt, mert pontosabb eredményt további, speciális mérési technikával végzett méréssel sem lehetne elérni.

Nem nyert bizonyítást a per során az az alperesi tényállítás sem, hogy a felperes a 01230 számú számlában leszámlázott beton egy részét saját munkáihoz használta fel. A kiegészített tényállásból kitűnően a perbeli számla alapjául szolgáló szállítóleveleken megjelölt napokon a felperes egy alkalommal végzett betonozást július 31.-én, de az ekkor felhasznált beton típusa eltért a 01230. számú számlában feltüntetett beton típusától, a többi napon nem betonozott, és nem betonozott az augusztus 18.-i és 24.-i szállítási napokon sem, így az alperesnek leszámlázott összesen 1858 köbméter betont saját munkáihoz nem használhatta fel.

Az alperes a peresített számlában leszámlázott 851 köbméter mennyiségű betont átvette, ezért annak ellenértékéből még ki nem fizetett 2.585.840 forintot a Ptk. 379.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek megfizetni.

Nem ért egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával a felek közt létrejött vállalkozási szerződés tartalma és a vállalkozói díj összege tekintetében. A peres felek egyező előadása szerint az alperes a felperestől eredetileg egy kazánház és kisebb alapok elkészítésére kért ajánlatot, a felperes a 6.234.028,- Ft vállalkozói díjat tartalmazó árajánlatát a költségvetésével együtt az alperesnek 2006. május 29.-én megküldte. Az alperes az ajánlott vállalkozói díjból 554.300,- forintot, mely a költségvetés 30. sorszáma alatti munka anyagköltsége volt, levont - ezt a felperes elfogadta, így a felek közt a vállalkozási szerződés - egy kazánházra - bruttó 5.679.728 forint vállalkozói díj kikötése mellett jött létre.

Az alperes állította, de nem bizonyította azt a tényt, hogy a vállalkozói díj összege tekintetében a peres felek szerződésüket a Ptk.240.§ (1) bekezdése szerint, közös megegyezéssel módosították. B. L. felperesi ügyvezető a 2008. január 23-i tárgyaláson történt személyes meghallgatása során (22. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal), is csupán azt állította, hogy a második, 6.875.582,- Ft összegű árajánlatot a munkavégzés folyamán P. R.-nak, az alperes képviselőjének átadta, azt azonban maga sem tudta, hogy ezen második ajánlatkor beszéltek-e átalánydíjról, illetve, hogy megállapodtak-e. P. R. a módosított árajánlat átadásának tényét is tagadta, egyéb bizonyíték e körben nem állt rendelkezésre, így a vállalkozási szerződés vállalkozói díjra vonatkozó részének módosítását tényként megállapítani nem lehetett. A silótorony alapozás a 34. sorszám alatti szakértői vélemény 23. oldal 4-es fotó tanúsága szerint kisebb alapnak tekinthető, a felperes kazánház és kisebb alapok elkészítésére adott árajánlatot, a silótorony alap elkészítéséért a felperes külön díjat nem igényelhet, mert nem bizonyította azt a tényt, hogy a vállalkozási szerződés megkötésekor, a vállalkozói díj meghatározásánál e munkára - együttesen - nem voltak tekintettel. (Legfelsőbb Bíróság XXXII. Polgári Elvi Döntés). Az a tény, hogy a felperes az árajánlat elkészítésekor e munkák költségét - azt a költségvetésből kifelejtve - a vállalkozói díj kiszámításakor figyelmen kívül hagyta, a külön díj iránti igényt a vállalkozási szerződés ez irányú, közös megegyezéssel történő módosítása nélkül nem alapozza meg.

A támfalépítés vállalkozói díja a másodfokú eljárásban már nem volt vitás, abban a kérdésben volt csak a felek között ellentét, hogy az átemelő csigaaknát a felperesnek a támfallal együtt, az e munkára meghatározott díjért kellett elvégeznie, avagy e munka utólag megrendelt, műszakilag szükséges munka, pótmunka volt, melynek elvégzésért külön díjat igényelhet (Ptk.403.§ (1) bekezdés, Legfelsőbb Bíróság XXXII. Polgári Elvi Döntés, EBH 2000. 201). A felperes e munkát pótmunkának nevezte, őt terhelte annak bizonyítása, hogy e munka nem volt az eredeti szerződés része, azt pótmunkaként az alperes utóbb rendelte meg. E tényt azonban bizonyítani nem tudta. Még tényelőadást sem tudott tenni arra nézve, hogy e munka megrendelése mikor, milyen módon került sor, és arra sem tudott magyarázattal szolgálni, hogy ha 2006. júliusában megkapta az átemelő csigaakna tervét, úgy miért 2006. novemberi dátummal - jóval a munka befejezését követően - készített árajánlatot és költségvetést. Állításával szemben bizonyítást nyert az a tény, hogy az építési terv részleteként a helyszínrajzot megkapta, e tényt igazolja, hogy a helyszínrajzot a szakértőnek maga is átadta. A kihallgatott tanúk igazolták

azt az alperesi ügyvezető által állított tény, hogy támfal rajzával együtt az átemelő csigaakna rajzát is megkapta a felperes (P. L. tanú vallomása 14. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal, A. Sz. tanú vallomása 14. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal), ezért az árajánlattételkor e munkára is tekintettel kellett, hogy legyen. Az a tény, hogy az átemelő csigaakna elkészítésének költsége a költségvetésben nem szerepelt, a perbeli jogvitát nem befolyásolja, ez esetben ugyanis az átemelő csigaakna elkészítése - amely kétségtelenül az eredeti terveken is szerepelt - a Ptk. 403.§ (4) bekezdése szerinti többletmunkának tekinthető, melynek elvégzéséért a felperes külön díjat nem igényelhet.

A fentiekből következően a felek közt létrejött vállalkozási szerződésben kikötött vállalkozói díj $2 \times 5.679.728\text{- Ft} + 4.112.324\text{- Ft}$ (támfal), összesen $15.471.780\text{- Ft}$ volt. Ebből az alperes $13.300.000\text{- Ft}$ -ot megfizetett, a fennmaradó $2.171.780\text{- Ft}$ vállalkozói díjat a Ptk. 402.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek megfizetni.

A felperes által kibocsátott 01469. számú pótmunka számlának nevezett számlával összefüggésben az alperes a másodfokú eljárás során alappal kifogásolta, hogy a felperes az e munkákhoz felhasznált beton egységárát nem a felek közti korábbi gazdasági kapcsolatban kialakult egységár figyelembevételével számolta el. Bizonyítást nyert a perben az a tény, hogy a gáztartály-alapozási és térbetonozási munka megrendelésekor a felek abban állapodtak meg, hogy e munkákat a felperes végezze el, és majd a korábbi egységárak alapján a felek elszámolnak egymással (22. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal B. S. tanú vallomása), ezért az e munkához felhasznált betonért a felperes $18.200\text{- Ft/köbméter}$ árat számolhat fel. A gáztartály-alapozás díjaként a felperes $302.651\text{- Ft} + \text{Áfa anyagköltséget és } 133.682\text{- Ft} + \text{Áfa munkadíjat}$ (összesen 523.599- Ft-t) a térbetonozás díjaként $1.785.626\text{- Ft} + \text{Áfa anyagköltséget és } 725.960\text{- Ft} + \text{Áfa munkadíjat}$ (összesen: $3.013.903\text{ Ft}$) igényelhet. A felperes pótmunka díjaként így összesen $3.537.502$ forintba tarthat igényt, melynek megfizetésére a másodfokú bíróság az alperest a Ptk.402.§-a alapján kötelezte.

A felperes $11.957.814\text{- Ft}$ összegű kereseti kérelméből $3.662.692\text{- Ft}$ erejéig pervesztes, $8.295.122\text{- Ft}$ erejéig pernyertes lett, ugyanilyen pertárgy értékig volt eredményes, illetve eredménytelen a fellebbezés, ezért e két összeg közti különbözet alapján igényelhet első- és másodfokú perköltséget a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg 290.000- Ft -ban. A pernyertesség-pervesztesség aránya 70-30%, ezért az alperes perköltségként az elsőfokú eljárásban a felperes által előlegezett tanúdíj és szakértői díj 70%-át (122.000- Ft) köteles a felperesnek megtéríteni, a másodfokú eljárásban az alperes által előlegezett szakértői díj 30%-át (31.800- Ft) a felperes köteles az alperesnek megtéríteni, mely összegeket a másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjként megállapított perköltség javára, illetve terhére számolta el. Az alperes a fellebbezési írtétét leróta, ebből az eredményes fellebbezési pertárgy érték 6%-ának megfelelő összeget (219.760- Ft) a felperes köteles az alperesnek

megtéríteni. Az elszámolás eredményeként a másodfokú bíróság a felperest kötelezte az alperes javára 106.560,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére (219.760,- Ft + 31.800,- Ft - 145.000,- Ft).

Az elsőfokú eljárásban feljegyzett illetéket a felek a pervesztesség-pernyertesség arányában kötelesek megtéríteni az állam részére az Itv. 74.§-ára tekintettel a Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján.

Pécs, 2008. szeptember 17.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró